

Arrest

nr. 63 551 van 21 juni 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X - X - X - X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en de kinderen X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2011 met refertenummer 5887 en 5893.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 31 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van X en X en hun advocaat U. LWOWSKI, die X, X en X vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Omtrent de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011 inzake de eerste vier verzoekende partijen, *in casu* X en de drie kinderen X, X en X (verder: verzoeker) en de vijfde verzoekende partij, X (verder: verzoekster), met referte 0816293, respectievelijk 0816293 B, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 15 april 2011, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 71 099 en 71 122.

Aangezien verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde vervolgingsfeiten als verzoeker, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Voorafgaandelijke vraag

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting vragen om vrijgesteld te worden van het betalen van rolrecht voor de kinderen, bepaalt artikel 39/68-1, § 3, derde lid vreemdelingenwet: *“De uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en is niet vatbaar voor enig beroep.”* De ter terechtzitting opgeworpen betwistingen hieromtrent zijn bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de gegevens van de zaak

3.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Adem KRASNIQI (en diens kinderen X, X, X) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Gexhë (gemeente Rahovec) en bent u Kosovaars staatsburger. In 1998 werd een van uw vaders huizen door Serviërs in brand gestoken. In 2000 werd een andere woning van uw vader door Albanezen in brand gestoken. Toen jullie er de schade wilden opmeten, werd u door Albanezen geslagen. Daarop verlieten u en uw echtgenote, (M.K.), Gexhë en trokken jullie naar Musazajmi, een wijk in Gjakovë. Sindsdien verbleven jullie steeds in dezelfde wijk, maar uit angst verhuisden jullie af en toe. Toch werden jullie nog geregeld door de Albanezen lastig gevallen. Zo werden jullie tweemaal in 2002 en tweemaal in 2004 thuis hard aangepakt: onbekende Albanezen vielen jullie woning binnen, sloegen u en verweten u samen te heulen met de Serviërs. In 2007 werden jullie nog een laatste keer bij jullie thuis lastig gevallen. Bij één van die invallen raakte uw echtgenote verbrand en werd u bewusteloos geslagen. Daar uw onbekende Albanese belagers jullie verboden naar de politie te trekken, dienden jullie nooit een klacht in. Ook jullie kinderen werden door de Albanezen lastig gevallen. Zo ging uw oudste zoon (S.) al van 2004 naar school, maar in januari 2007 werd hij plots door zijn Albanese medeleerlingen uitgescholden en geslagen. Sindsdien gingen uw kinderen niet regelmatig meer naar school. Door al deze problemen besloot u Kosovo te verlaten. Op 5 november 2008 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u daar niet veilig bent aangezien de Albanezen zeggen dat u met de Serviërs heeft samengewerkt en de Serviërs op hun beurt zeggen dat u met de Albanezen heeft samengewerkt. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart uitgereikt door UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) op 27 februari 2001 te Prishtinë; uw UNMIK-rijbewijs uitgereikt op 24 april 2003; uw geboorteakte uitgereikt op 14 juli 2008 te Rahovec; uw huwelijksakte uitgereikt op 8 oktober 2007 te Gjakovë; de geboorteaktes van uw drie kinderen respectievelijk uitgereikt te Gjakovë op 7 april 2008, te Rahovec op 20 mei 2008 en te Gjakovë op 7 april 2008; een UNMIK-certificaat dat uw Roma-origine moet bewijzen uitgereikt op 1 oktober 2007 te Rahovec; uw lidkaart van een Kosovaarse Romavereniging waaruit blijkt dat u vanaf 2002 tot en met 2007 lid was en drie foto's van de woningen van uw familie die door Serviërs en Albanezen in 1998 en 2000 in brand gestoken werden. Tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal legde u nog uw paspoort en het paspoort van uw kinderen neer, alle uitgereikt in Prishtinë op 5 augustus 2008, behalve dat van Shkendije, dat werd uitgereikt op 1 augustus 2008.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er ten gevolge van een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen en enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote aan uw beweerde verblijfplaats(en) voor uw komst naar België ernstig getwijfeld kan worden. Vooreerst situeerde u de Kosovaarse onafhankelijkheid verkeerdelijk twee jaar voor het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 maart 2009, i.e. in 2007, en kon u geen enkele feestelijkheid of plechtigheid naar aanleiding van de onafhankelijkheidsverklaring beschrijven. Uw verklaring dat u doordat u weinig buitenkwam deze feestelijkheden niet kon omschrijven is daarbij niet afdoende, daar de onafhankelijkheid zowel in Kosovo als internationaal een enorme weerklank gehad heeft en daar u ook na de onafhankelijkheid nog regelmatig naar markten ging (CGVS 12/03/2009, p.5-6; p.8; p.10). Wat er ook van zij, u verklaarde dat u tussen 2000 en 2008 voortdurend in de wijk Musazajmi in Gjakovë woonde, maar dat u regelmatig verhuisde. Zo woonde u in 2008 in een ander huis dan in 2007. Aanvankelijk zei u dat u gedurende een jaar en een beetje in het voorlaatste huis, i.e. het huis waar u in 2007 woonde, verbleef. Later zei u echter dat u in dat huis reeds sinds 2004 verbleef en dat u er onafgebroken bleef wonen tot een aantal maanden na de inval van de Albanezen in de zomer van 2007. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u zich misschien vergiste en dat u misschien zonder het zich te herinneren nog meer verhuisde (CGVS 12/03/2009, p.11; p.19). Dat

deze verklaring weinig afdoende is, blijkt ondermeer uit het feit dat uw echtgenote beweerde dat jullie, behalve in het huis van haar schoonvader, nergens langer dan twee dagen na elkaar verbleven (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.4; p.6; p.8). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijfplaats voor uw komst naar België ernstig op de helling staat.

Daar er aan de door u geschetste verblijfplaatsen geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u er na 2000 beweerde ondervonden te hebben. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat er wat deze problemen betreft eveneens aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote slopen. Zo verklaarde u dat jullie de vijf keer dat onbekenden binnenvielen om jullie lastig te vallen **telkens in een andere woning** verbleven en dat de vijf invallen bijgevolg in vijf verschillende woningen plaatsvonden (CGVS 12/03/2009, p.19). Uw echtgenote beweerde evenwel dat het laatste incident van 2004 waarbij ze verbrand raakte en het incident van 2007 **in hetzelfde huis** plaatsgrepen (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.9). Voorts beweerde u dat (S.) sinds 2004 reeds naar school ging en dat hij aanvankelijk geen problemen op school had. De pestproblemen op school begonnen pas in januari 2007, want daarvoor was hij te klein om problemen te hebben (CGVS 12/03/2009, p.9). Uw echtgenote zei echter dat (S.) vanaf het begin gepest werd en dat hij vanaf de eerste dag geslagen werd (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.4). Uit bovenstaande tegenstrijdigheden blijkt bijgevolg dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u geschetste problemen in Gjakovë.

Ten slotte kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en specifiek in Gjakovë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie

kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde geen dergelijke discriminaties aan. U verklaarde in Kosovo uw brood te hebben verdiend door kleren te verkopen op de markt, alwaar men u met rust liet (CGVS 12/03/2009 p.5), zonder problemen een paspoort te hebben verkregen (CGVS 14/10/2010 p.3) en een sociale uitkering te hebben ontvangen (CGVS 14/10/2010 p.4).

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Specifiek voor wat betreft het onderwijs werden er in Gjakovë speciale klassen georganiseerd voor RAE-kinderen, met als resultaat dat deze kinderen erg goed vertegenwoordigd zijn in het onderwijs.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, i.e. uw UNMIK-identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, het UNMIK-certificaat, de lidkaart van de Romavereniging en uw paspoort, bewijzen uw identiteit, uw nationaliteit, uw etnische origine en uw burgerlijke staat. Deze aspecten worden door mij in deze beslissing evenwel niet in twijfel getrokken. De geboorteaktes en paspoorten van uw kinderen bevestigen hun identiteit en hun nationaliteit. Ook hieraan wordt door mij niet getwijfeld. De drie foto's tonen aan dat uw woningen in brand gestoken werden. Geen van de

voorgaande documenten doet echter afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u enerzijds noch uw verblijfplaats voor uw vertrek naar België, noch uw problemen die u in de jaren voor uw vertrek beweerde ondervonden te hebben aannemelijk gemaakt heeft en dat anderzijds de situatie in Kosovo in het algemeen en in Gjakovë in het bijzonder de voorbije jaren aanzienlijk verbeterd is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Miserade KRASNIQI als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Zahaq (gemeente Pejë) en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot, (A.K.), aanhaalde. Zo gaf u net als uw echtgenoot aan dat uw echtgenoot in 2000, toen hij de schade van zijn vernielde woning ging opmeten, door Albanezen geslagen werd. Na dit incident trokken jullie naar Musazajmi, een wijk in Gjakovë. Sindsdien verbleven jullie steeds in dezelfde wijk, maar uit angst verbleven jullie nooit langer dan twee dagen in dezelfde woning. Toch werden jullie nog geregeld door de Albanezen lastig gevallen. Zo werden jullie tweemaal in 2002 en tweemaal in 2004 thuis hard aangepakt: onbekende Albanezen vielen jullie woning binnen, sloegen uw echtgenoot en verweten hem samen te heulen met de Serviërs. In 2007 werden jullie nog een laatste keer bij jullie thuis lastig gevallen. Bij één van die invallen raakte u verbrand en werd uw echtgenoot bewusteloos geslagen. Daar uw onbekende Albanese belagers jullie verboden naar de politie te trekken, dienden jullie nooit een klacht in. Ook jullie kinderen werden door de Albanezen op school lastiggevallen en daardoor gingen ze niet regelmatig meer naar school. Door al deze problemen besloot u Kosovo te verlaten. Op 5 november 2008 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u vreest door de Albanezen mishandeld te zullen worden. Ter staving van uw asielerelaas en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart uitgereikt door UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) op 7 augustus 2007 te Prishtinë, uw geboortakte uitgereikt op 15 juli 2008 te Pejë en uw lidkaart van een Kosovaarse Romavereniging waaruit blijkt dat u vanaf 2002 tot en met 2007 lid was. Tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal legde u nog uw paspoort neer, uitgereikt in Prishtinë op 5 augustus 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (A.K.) (CGVS 12/03/2009, p.7). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er ten gevolge van een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen en enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote aan uw beweerde verblijfplaats(en) voor uw komst naar België ernstig getwijfeld kan worden. Vooreerst situeerde u de Kosovaarse onafhankelijkheid verkeerdelijk twee jaar voor het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 maart 2009, i.e. in 2007, en kon u geen enkele feestelijkheid of plechtigheid naar aanleiding van de onafhankelijkheidsverklaring beschrijven. Uw verklaring dat u doordat u weinig buitenkwam deze feestelijkheden niet kon omschrijven is daarbij niet afdoende, daar de onafhankelijkheid zowel in Kosovo als internationaal een enorme weerklank gehad heeft en daar u ook na de onafhankelijkheid nog regelmatig naar markten ging (CGVS 12/03/2009, p.5-6; p.8; p.10). Wat er ook van zij, u verklaarde dat u tussen 2000 en 2008 voortdurend in de wijk Musazajmi in Gjakovë woonde, maar dat u regelmatig verhuisde. Zo woonde u in 2008 in een ander huis dan in 2007. Aanvankelijk zei u dat u gedurende een jaar en een beetje in het voorlaatste huis, i.e. het huis waar u in 2007 woonde, verbleef. Later zei u echter dat u in dat huis reeds sinds 2004 verbleef en dat u er onafgebroken bleef wonen tot een aantal maanden na de inval van de Albanezen in de zomer van 2007. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u zich misschien vergiste en dat u misschien zonder het zich te herinneren nog meer verhuisde (CGVS 12/03/2009, p.11; p.19). Dat deze verklaring weinig afdoende is, blijkt ondermeer uit het feit dat uw echtgenote beweerde dat jullie, behalve in het huis van haar schoonvader, nergens langer dan twee dagen na elkaar verbleven (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.4; p.6; p.8). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten

dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijfplaats voor uw komst naar België ernstig op de helling staat.

Daar er aan de door u geschetste verblijfplaatsen geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u er na 2000 beweerde ondervonden te hebben. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat er wat deze problemen betreft eveneens aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote slopen. Zo verklaarde u dat jullie de vijf keer dat onbekenden binnenvielen om jullie lastig te vallen **telkens in een andere woning** verbleven en dat de vijf invallen bijgevolg in vijf verschillende woningen plaatsvonden (CGVS 12/03/2009, p.19). Uw echtgenote beweerde evenwel dat het laatste incident van 2004 waarbij ze verbrand raakte en het incident van 2007 **in hetzelfde huis** plaatsgrepen (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.9). Voorts beweerde u dat (S.) sinds 2004 reeds naar school ging en dat hij aanvankelijk geen problemen op school had. De pestproblemen op school begonnen pas in januari 2007, want daarvoor was hij te klein om problemen te hebben (CGVS 12/03/2009, p.9). Uw echtgenote zei echter dat (S.) vanaf het begin gepest werd en dat hij vanaf de eerste dag geslagen werd (CGVS echtgenote 12/03/2009, p.4). Uit bovenstaande tegenstrijdigheden blijkt bijgevolg dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u geschetste problemen in Gjakovë.

Ten slotte kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en specifiek in Gjakovë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd

of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde geen dergelijke discriminaties aan. U verklaarde in Kosovo uw brood te hebben verdiend door kleren te verkopen op de markt, alwaar men u met rust liet (CGVS 12/03/2009 p.5), zonder problemen een paspoort te hebben verkregen (CGVS 14/10/2010 p.3) en een sociale uitkering te hebben ontvangen (CGVS 14/10/2010 p.4).

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Specifiek voor wat betreft het onderwijs werden er in Gjakovë speciale klassen georganiseerd voor RAE-kinderen, met als resultaat dat deze kinderen erg goed vertegenwoordigd zijn in het onderwijs.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, i.e. uw UNMIK-identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, het UNMIK-certificaat, de lidkaart van de Romavereniging en uw paspoort, bewijzen uw identiteit, uw nationaliteit, uw etnische origine en uw burgerlijke staat. Deze aspecten worden door mij in deze beslissing evenwel niet in twijfel getrokken. De geboorteaktes en paspoorten van uw kinderen bevestigen hun identiteit en hun nationaliteit. Ook hieraan wordt door mij niet getwijfeld. De drie foto's tonen aan dat uw woningen in brand gestoken werden. Geen van de voorgaande documenten doet echter afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u enerzijds noch uw verblijfplaats voor uw vertrek naar België, noch uw problemen die u in de jaren voor uw vertrek

beweerde ondervonden te hebben aannemelijk gemaakt heeft en dat anderzijds de situatie in Kosovo in het algemeen en in Gjakovë in het bijzonder de voorbije jaren aanzienlijk verbeterd is."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitsdocumenten, i.e. uw paspoort, uw UNMIK-identiteitskaart, uw geboorteakte en de lidkaart van de Romavereniging, bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw etnische origine. Hieraan wordt door mij echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1.1. Verzoekers roepen in een eerste middel een schending in van de artikelen "48/3, b a-b)" en artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van artikel 1, A, §2 van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers stellen dat zij problemen hebben gekend als gevolg van hun herkomst als Roma. Zij werden geslagen en onmenselijk behandeld door de Albanezen. Verzoekers stellen voorts dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de plausibiliteit en geloofwaardigheid van hun verhaal, en benadrukken de moeilijkheid om zich tijdens het gehoor en met tussenkomst van een tolk uit te drukken in een geheel nieuwe omgeving.

Verzoekers menen dat artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet geschonden is omwille van wat zij in het verleden meegemaakt hebben en omdat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo opnieuw martelingen, mishandelingen en vernederende behandelingen zullen ervaren in hun land. Volgens verzoekers worden Roma in principe door Albanezen in Kosovo ervan verdacht met de Serviërs te hebben samen geheid. Om die reden vrezen verzoekers voor hun vrijheid.

4.1.2. Een tweede middel putten verzoekers uit een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat zij zich niet kan verdedigen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen omdat er naar het gehoorverslag van verzoeker wordt verwezen.

Verzoekers trachten vervolgens de motieven vervat in de bestreden beslissing betreffende hun persoonlijke aangehaalde problemen te weerleggen.

Verzoekers omschrijven de situatie van de Roma.

Waar verzoeker geen bijzondere festiviteiten van de onafhankelijkheid kon beschrijven en hij zich vergist heeft aangaande de precieze datum van deze gebeurtenis, voert hij aan dat deze gebeurtenis omwille van de situatie van de Roma praktisch zonder belang was.

Inzake de verschillende data en tijden van hun huisvesting verwijzen verzoekers naar het feit dat zij vaak op de vlucht waren zodat zij zich dit alles moeilijk kunnen herinneren.

Omtrent de tegenstrijdige verklaringen die verzoekers hebben afgelegd omtrent het tijdstip wanneer zoon (S.) problemen op school begon te krijgen, stelt verzoeker dat zijn echtgenote hiervan beter op de hoogte was en dat de pesterijen vroeger begonnen, zoals zij verklaarde, maar dan in mindere mate.

Verzoekers erkennen dat er sinds 1999 een verbetering is van de situatie van etnische minderheden, doch stellen dat het een oppervlakkige vrede is, dat de politiek machteloos is en minderheden slachtoffers zijn van discriminatie en vervolging en verwijzen te dezen naar een Amnesty International Rapport van 2007. Verzoekers verwijzen naar de problematiek van de uitzetting van de Roma uit Frankrijk.

4.1.3. Bij brief van 6 mei 2011 wordt de geboorteakte van (K. A.) ter kennis gebracht.

4.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden de asielaanvragen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

4.2.2. Ingevolge hun onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

4.2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat haar gehoorverslag geen 'pagina 19' bevat, dient te worden opgemerkt dat de motivering van de beslissing die ten aanzien van haar werd gewezen de incorporatie betreft van het motiverend gedeelte van de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot (verzoeker) werd gewezen. Verzoekster, die zich in rechte en feiten op dezelfde elementen beroept als deze van haar echtgenoot en diensgevolge een nagenoeg identiek verzoekschrift aan dit van haar echtgenoot voorlegt, toont niet *in concreto* aan dat verweerder de verschillende gehoorverslagen verwisseld heeft en zich ter ondersteuning van de motivering bediende van foutieve elementen. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster is afdoende gemotiveerd door de invoeging van de motivering van de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

4.2.3.3. Ingevolge de ongerijmdheden in verzoekers verklaringen en ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster omtrent de beweerdde verblijfplaats(en) voor de komst naar België wordt de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnd. Deze vaststellingen werden correct en omstandig weergegeven in de bestreden beslissingen. Aangezien er aan de vermelde verblijfplaatsen geen geloof gehecht kan worden omwille van de talrijke incoherenties zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, kunnen de problemen die verzoekers er na 2000 zouden ondervonden hebben geenszins overtuigen. Van verzoekers kan worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheids- en realiteitsgetrouw verhaal te vertellen.

Aangaande de bewering dat zij voortdurend in onrust en vaak op de vlucht waren en dat het in zulke omstandigheden moeilijk is om nog precies te weten waar men juist geweest is en voor hoelang, dat het in de gewoonte van de Roma ligt vaker te verhuizen en derhalve de verblijfplaats niet hetzelfde gewicht zou hebben, repliceert verweerder terecht dat omtrent belangrijke feiten in het leven die de essentie van

de asielaanvraag uitmaken, zelfs van een persoon in een dergelijke situatie en met een verschillende culturele achtergrond, mag verwacht worden dat hij/zij in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven. Verzoekers tonen bovendien niet aan op welke wijze hun culturele achtergrond een concrete invloed zouden hebben gehad op het resultaat van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat deze verschillende culturele achtergrond, waarbij een verblijfplaats voor verzoekers niet hetzelfde gewicht zou hebben, een verschoningsgrond zou kunnen zijn voor dergelijke doorslaggevende tegenstrijdigheden, discrepanties en incoherenties.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de ongeloofwaardigheid en de ongegrondheid van hun asielrelaas kan verklaard worden doordat zij zich op het gehoor in een nieuwe omgeving bevonden of omdat zij zich dienden uit te drukken door middel van een tolk. Verweerder merkt terecht op dat verzoekers verwijzen naar talrijke onjuistheden die zouden zijn ontstaan door middel van het gebruik van een tolk, maar dat zij nalaten om concreet toe te lichten waar deze onjuistheden zich zouden hebben voorgedaan. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat hun verklaringen verkeerd vertaald werden.

Waar verzoekers verwijzen naar de algemene situatie van etnische minderheden te Kosovo, treedt de Raad verweerder bij waar die opmerkt dat de loutere verwijzing naar de "algemene toestand" voor minderheden in het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aantoont. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

De verwijzing naar de rapporten van Amnesty International van 2007 en de problematiek van de uitzettingen van de Roma in Frankrijk zijn niet nuttig ter ondersteuning van het verweer tegen de concrete motieven van de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. De bijgebrachte geboortakte van (K. A.) kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers beroepen zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van hun asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas (zie sub 4.2.3.3.), de mogelijkheden tot bescherming zoals deze blijken uit de landeninformatie in het administratief dossier (zie stuk 13) en de overige elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 71 099 / IV en RvV 71 122 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS